

„A kde bydlí tvoje babička?“ zeptal se znovu vlk.
„Támhle, v chaloupce za lesem,“ ukázala Karkulka vlkovi.
Vlk se rozběhl směrem, který Karkulka ukázala.
Karkulka na kraji lesa zatím pletla z dalších kytiček věneček.

Byla jedna holčička, která nosila červený čepeček. Proto jí začali říkat Červená Karkulka. Jednou zavolala maminka Karkulku, aby zanesla nemocné babičce dárek k narozeninám. Do košíčku jí dala bábovku a malinovou šťávu.
Karkulka v lese ještě natrhala babičce kytičku. Vtom potkala vlka.
„Kam, Karkulko, kampak jdeš?“ zeptal se vlk.
„K babičce. Má narozeniny, nesu jí bábovku, malinovou šťávu a kytičku,“ odpověděla Karkulka.

Za chvíli přišla Karkulka. Vyřídila pozdrav od maminky. Přistoupila k posteli.
„Babičko, proč máš tak velké uši?“ zeptala se Karkulka.
„Abych tě lépe slyšela,“ odpověděl chraplavě vlk.
„A babičko, proč máš tak velké oči?“ znovu se ptala Karkulka.
„No abych tě lépe viděla,“ na to zase vlk.
„A babičko, proč máš tak velké zuby?“
„No to abych tě mohla lépe sníst!“ Chramst! vlk spolkl i Karkulku. Potom v posteli usnul.

Vlk rychle doběhl k chaloupce. Nahlédl oknem dovnitř. Babička ležela v posteli a spala. Vlk chramst! a babičku spolknul. Lehl si místo ní do postele. Vzal si její brýle, čepeček a čekal.

Myslivec pochopil, co se stalo. Rychle rozpáral vlkovi břicho, z něj vyskočila babička i Karkulka.
Společně snědli bábovku a zapíjeli ji malinovou šťávou. A vlk?
Vlk dostal od myslivce pořádně za vyučenou.

Šel kolem myslivec. Poslouchá, kdo to v chaloupce tak chrápe. Koukne se otevřeným oknem a vidí, že v posteli leží vlk s velikánským břichem a tvrdě spí. Babička nikde.

Za chvílku někdo fuká na dveře a prosí:
„Budulínku, dej mi hrášku, povozím tě
na ocásku.“ Byla to liška.

Budulínek nejdřív otevřít nechtěl, ale liška
prosila a slibovala, až nakonec otevřel.

V chaloupce žili dědeček, babička a jejich malý
vnouček Budulínek. Jednou museli dědeček
s babičkou odejít do města.

„Nikomu neotvírej, mohla by přijít liška
a odnést tě do lesa!“ přikazovali Budulínkovi.
Budulínek slíbil, že nikomu neotevře.
A babička mu za to nechala misku plnou
hrášku.

V noře si měl Budulínek hrát s malými liščaty,
ale stále jen plakal a plakal. Báł se a bylo
mu smutno po babičce a dědečkovi.

Liška opravdu Budulínka vozila.
Nejdřív po světnici, pak po lavici a pak šup ven
z chaloupky a utíkala s ním do lesa. A rovnou
do své nory. Marně Budulínek prosil, aby
se s ním vrátila do chaloupky.

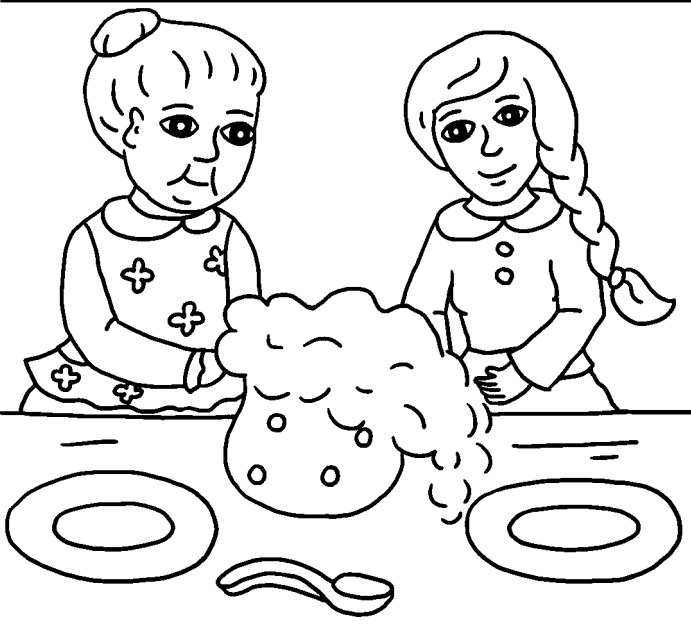
Liškám pak dědeček pořádně vyprášil
kožichy. Budulínek musel slíbit, že už vždycky
poslechne babičku a dědečka a nikdy nikomu
neotevře. A pak se vydali šťastně domů.

Dědeček s babičkou se vrátili z města.
Budulínka doma nenašli. Vzali housličky
a velký pytel a vydali se ho hledat. Došli
až k liščí noře a uslyšeli Budulínkův pláč.

Začali tedy hrát a zpívat:

„Fidli, fidli housličky,
jsou tam malé lištičky
a náš Budulínek.“

Liška po chvíli řekla jednomu liščeti: „Běž
se podívat, kdo tam dělá takový rámus!“
Jakmile lištička vykoukla z nory, chytili ji
do pytle. A dědeček s babičkou hráli a zpívali
znovu, až pochytali všechny lišky. Nakonec
vylezl i Budulínek.

Bětká jí dala svůj krajíc. Stařenka se jí za to odvděčila. Dala jí hrneček a povídá: „Když budeš mít hlad, řekni jen: Hrnečku, vař! A hrneček navaří tolik kaše, kolik budeš potřebovat. Pak musíš ale říct: Hrnečku, dost!“ A vtom stařenka zmizela.

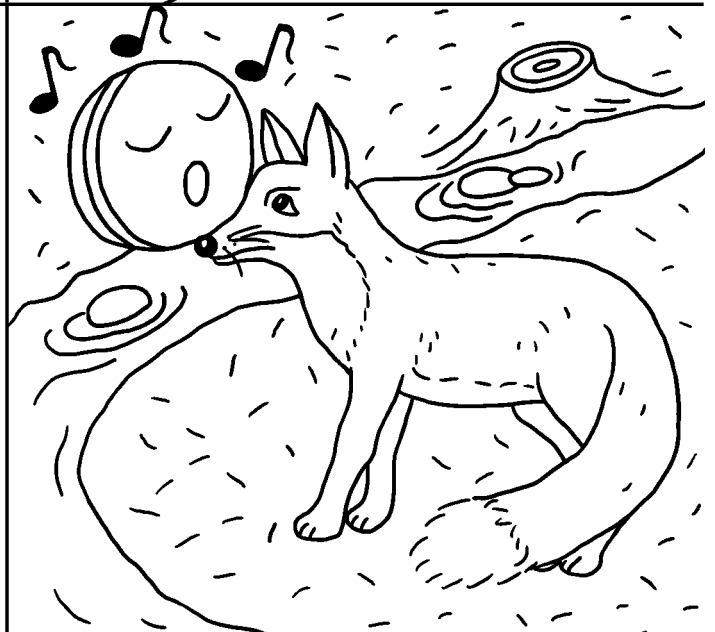
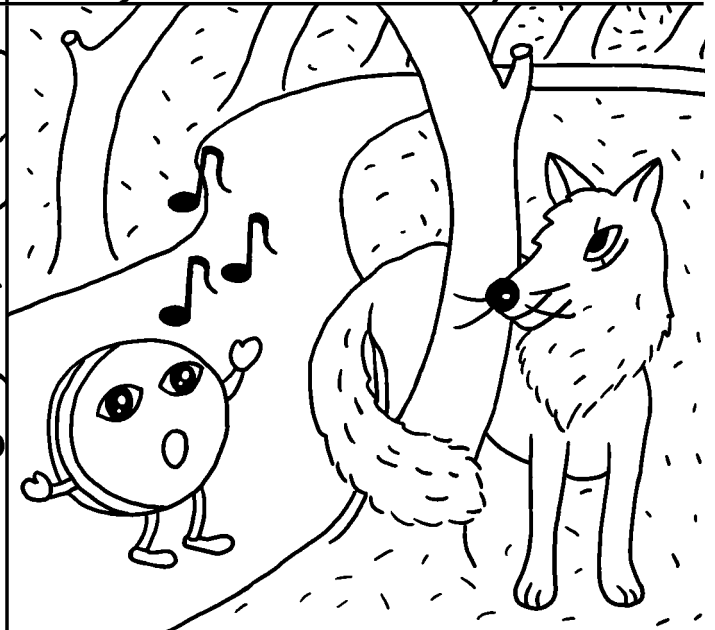
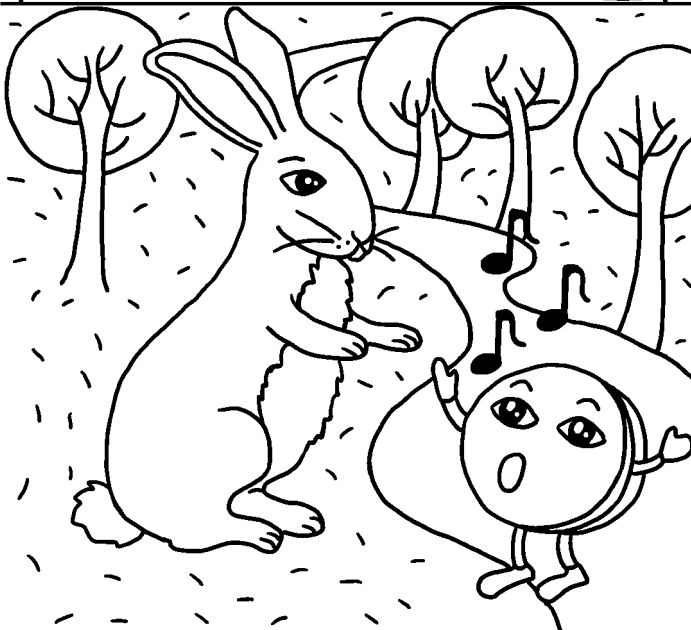
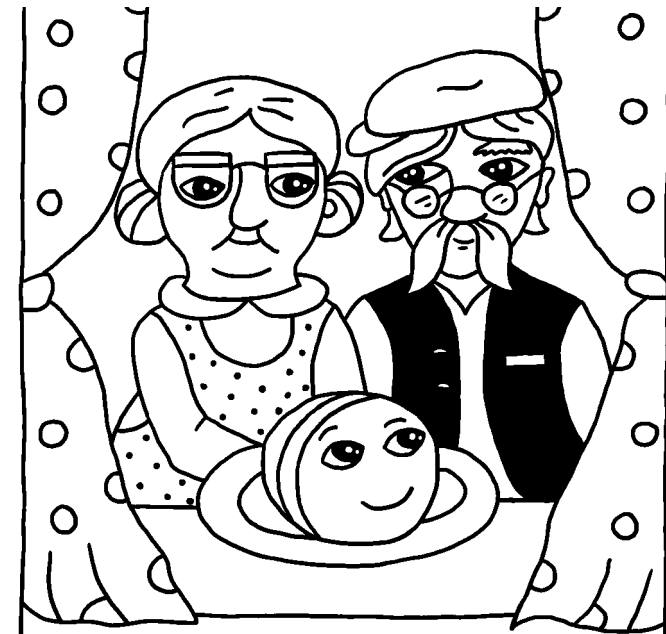
V jedné vsi žila chudá vdova se svou dcerou Bětuškou. Jednou šla Bětká na jahody. Potkala starou ženu, která ji poprosila o kousek chleba.

Jednou se chystala Bětká do města. Vzala košík s vajíčky, že je na trhu prodá. Zvesela odešla.

Bětuška pak doma vyprávěla mamince, co se jí stalo. Hned hrneček vyzkoušela. A opravdu! Když řekla: „Hrnečku, vař!“, hrneček začal vařit kaši. Když řekla: „Hrnečku, dost!“, hrneček vařit přestal. Obě se dosyta najedly.

Kaše byl za chvíli celý dům a valila se ven na silnici. V tu chvíli se vracela Bětká z trhu. Honem zavolala: „Hrnečku, dost!“ Hrneček přestal vařit. Ve vsi bylo ale tolik kaše, že se lidé nemohli dostat na silnici a tak se tou kaší museli prokousat. V ten den se do sytosti najedla celá ves.

Maminka zůstala doma sama. V poledne dostala hlad. Postavila na stůl hrneček a řekla: „Hrnečku, vař!“ A hrneček začal vařit kaši. Vařil a vařil až byl kaše plný hrnek. Kaše se valila z hrnku na stůl, pak na podlahu. Maminka naříkala, protože zapoměla, co má říci, aby hrneček přestal vařit.

Koblížkovi byla na okně dlouhá chvíle.
Tak se rozhodl a hop! Seskočil z okna.
A už spěchal po cestičce z kopce dolů.

V jedné chaloupce žili spokojeně dědeček
a babička.

Jednoho dne se babička rozhodla,
že dědečkovi usmaží koblížek.
Když byl hotov, dali ho na talíři na okno
vychladnout.

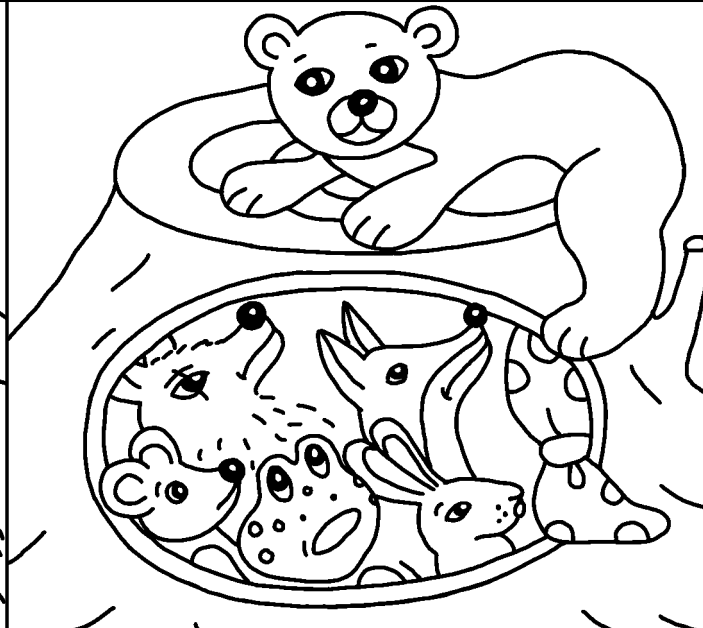
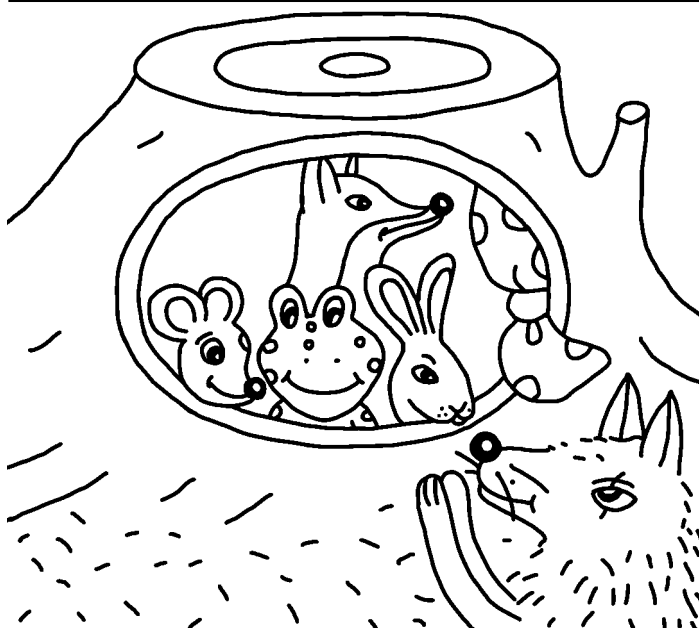
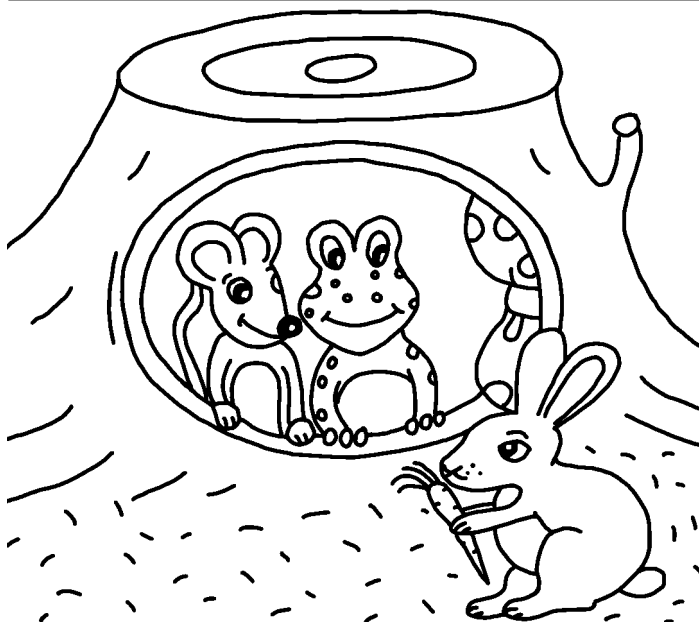
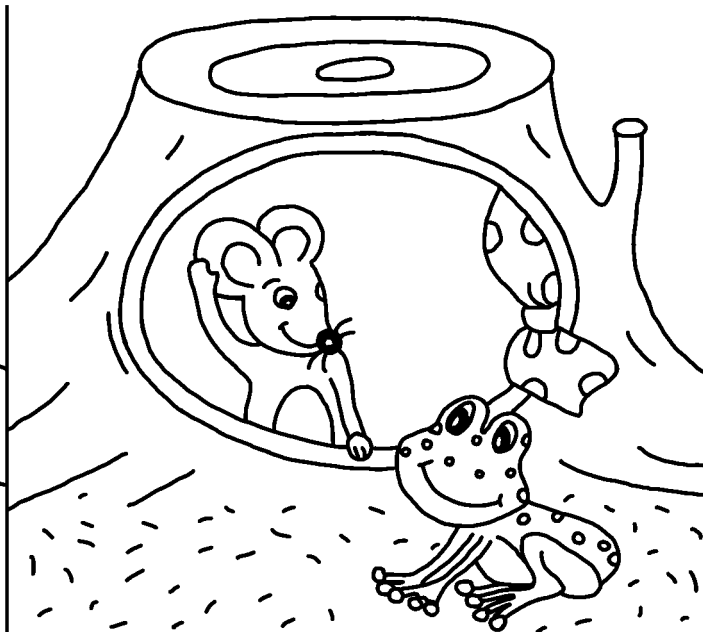
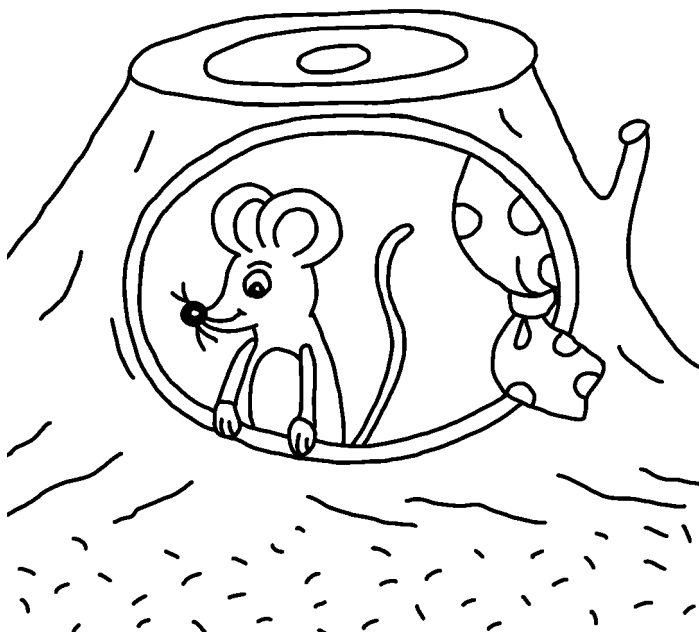
U lesa potkal vlka. A vlk hned spustil:
„Koblížku, koblížku, já tě sním!“
A koblížek na to: „Vlčku, vlku, nejez mě,
zazpívám ti písničku:
Já koblížek malý,
na másle smažený,
na okně chlazený,
dědečkovi jsme utekl,
babičce jsem utekl,
zajíčkoví jsem utekl
a tobě, vlku, uteču také!“
A koblížek utíkal dál.

Cestou koblížek potkal u pole zajíčka.
Zajíček na něj dostal chuť a povídá:
„Koblížku, koblížku, já tě sním!“
Koblížek na to: „Nejez mě zajíčku, zazpívám
ti písničku.“ A koblížek spustil:
„Já koblížek malý,
na másle smažený,
na okně chlazený,
dědečkovi jsme utekl,
babičce jsem utekl
a tobě, zajíčku, uteču také!“
Koblížek na nic nečekal a běžel dál.

U potoka potkal lišku.
„Koblížku, koblížku, já tě sním!“
„Nejez mě, kmotro liško, zazpívám ti písničku:
Já koblížek malý,
na másle smažený...“
„Koblížku, jsem už stará, špatně slyším, sedni
si mi na čumáček, ať jsi blíž a zpívej ještě
jednou a nahlas“, povídá liška.
Koblížek vyskočil lišce na čumáček a zvesela
spustil:
„Já koblížek malý,
na másle smažený...“
Liška na nic nečekala. Najednou – chramst! –
koblížek snědla a pěkně si pochutnala.

Na pasece v lese potkal medvěda.
„Koblížku, koblížku, já tě sním!“ zabručel
medvěd.
„Nejez mě, huňáci, zazpívám ti písničku:
Já koblížek malý,
na másle smažený,
na okně chlazený,
dědečkovi jsme utekl,
babičce jsem utekl,
zajíčkoví jsem utekl,
vlkovi jsem utekl
a tobě, medvěde, uteču také!“
A koblížek se rozběhl dál.

Jednou k domku přiskákala žabka. Domeček se jí také líbil a hned se ptá:
 „Pověz, domečku, kdo v tobě bydlí?“
 „Já myška Hrabalka. A kdo jsi ty?“
 „Já jsem žabka Kuňkalka.“
 „Tak pojd' dál, budeme bydlet spolu.“
 Žabka – hop! a byla v domečku. Už tam byly dvě.

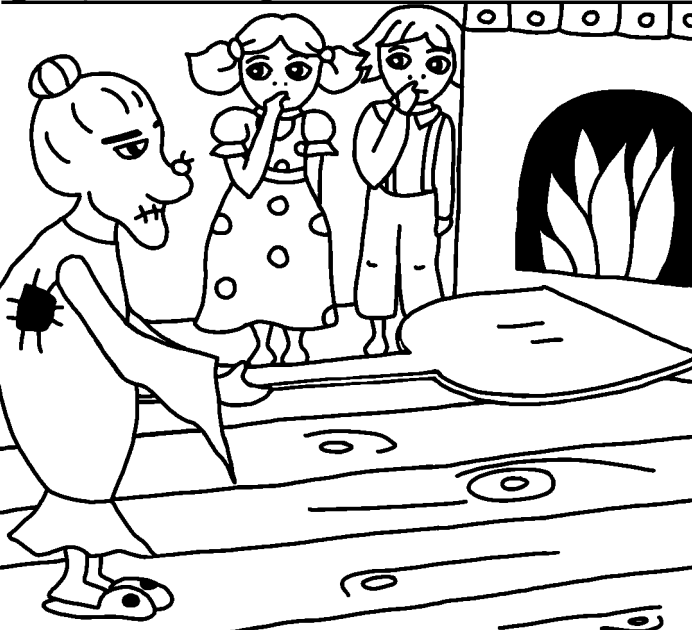
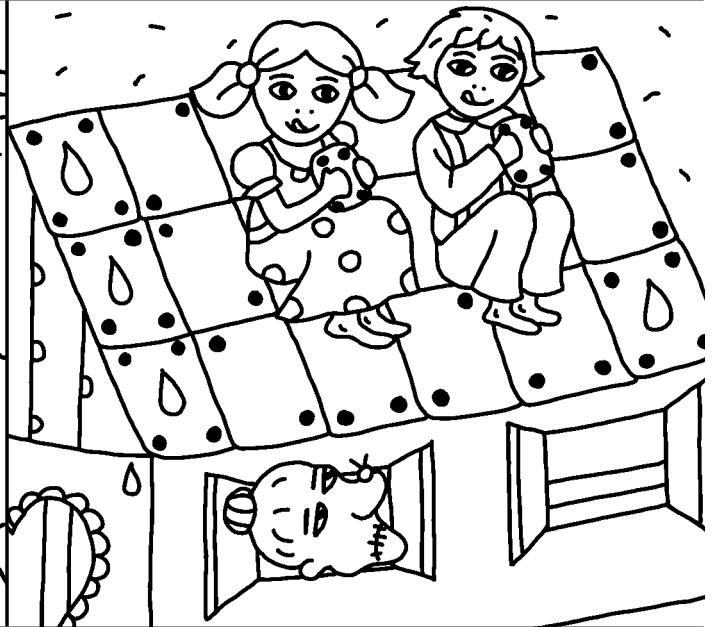
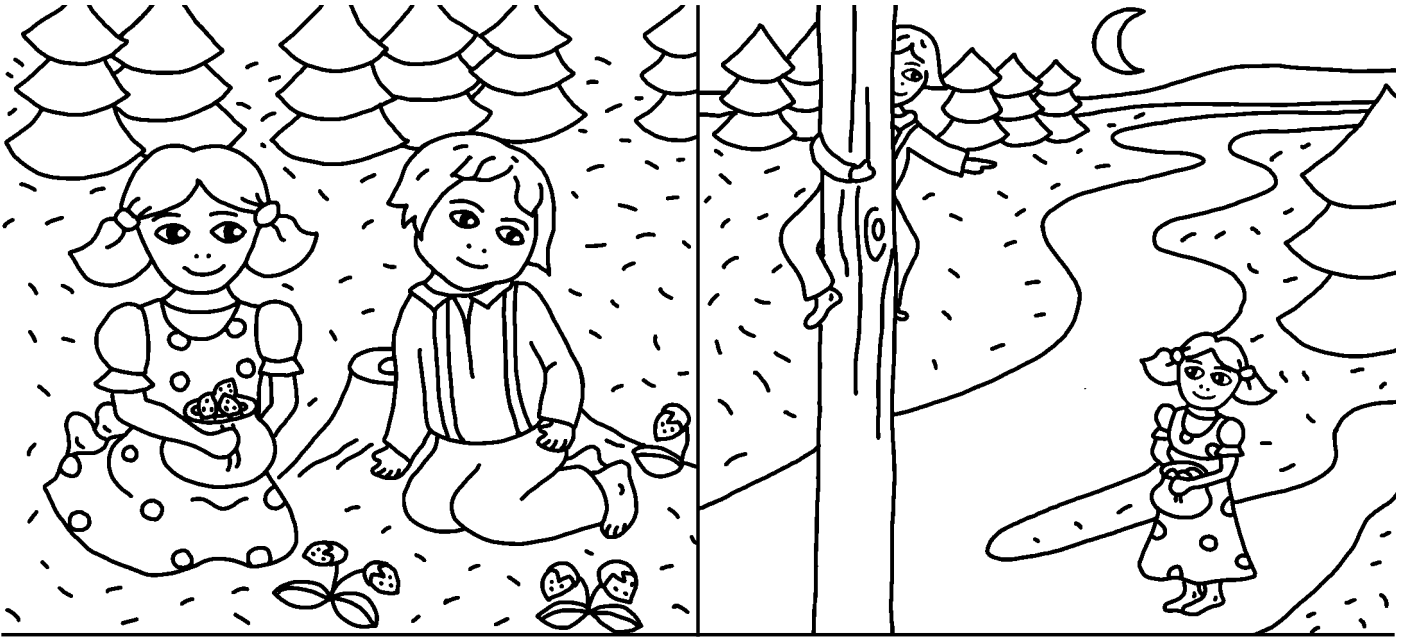
Na pasece byl starý vykotlaný pařez. Běžela kolem myška. Kouká a říká si:
 „To by byl ale pěkný domeček. Pověz, domečku, kdo v tobě bydlí?“
 Z domečku se nikdo neozval. Myška – šupky! rychle do něj vběhla a začala tam bydlet.

Šla kolem liška. Zastaví se, chvíli kouká a pak se ptá:
 „Pověz, domečku, kdo v tobě bydlí?“
 „Já myška Hrabalka.“
 „Já žabka Kuňkalka.“
 „Já zajíček Ušáček. A kdo jsi ty?“
 „Já jsem liška Ryška.“
 „Tak pojd' dál, budeme bydlet spolu.“
 Liška – šup! a už byla v domečku také. Tak tam bydleli všichni čtyři.

Běžel kolem zajíček. Uviděl domeček a ptá se:
 „Pověz, domečku, kdo v tobě bydlí?“
 „Já myška Hrabalka.“
 „Já žabka Kuňkalka. A kdo jsi ty?“
 „Já jsem zajíček Ušáček.“
 „Tak pojd' dál, budeme bydlet spolu.“
 Zajíček hop a skok! a už byl v domečku také. Tak tam bydleli tři.

Jednou však šel kolem medvěd. Pomalu se zastavil u domečku a hlasitě zakřičel:
 „Domku, kdo v tobě bydlí?“
 „Já myška Hrabalka.“
 „Já žabka Kuňkalka.“
 „Já zajíček Ušáček.“
 „Já liška Ryška.“
 „Já vlček Šedý krček. A kdo jsi ty?“
 „Já jsem medvěd Huňáč! A budu tady bydlet s vámi!“
 A hned se hrnul do domečku. Nemohl se však do něj dostat. Lezl tedy nahoru na pařez. Protože byl medvěd těžký a pařez starý, vtom – prásk! Krach! Bum! Domeček se začal bortit. Zvířátka z něj utekla a tak se zachránila.

Běžel kolem mladý vlček. Okukuje domeček, líbí se mu, tak se ptá:
 „Pověz, domečku, kdo v tobě bydlí?“
 „Já myška Hrabalka.“
 „Já žabka Kuňkalka.“
 „Já zajíček Ušáček.“
 „Já liška Ryška. A kdo jsi ty?“
 „Já jsem vlček Šedý krček.“
 „Tak pojd' dál, budeme bydlet spolu.“
 Vlček – hup! A už byl v domečku také. Tak jich tam spokojeně bydlelo pět.

V lese byla brzy veliká tma a děti se začaly bát. Mařenka poradila Jeníčkovi:
„Jeníčku, vylez na tamhle ten vysoký strom a rozhlédni se, jestli někde neuvidíš světýlko.“
Jeníček se vyšplhal vysoko a opravdu!
V dále uviděl malé světýlko.

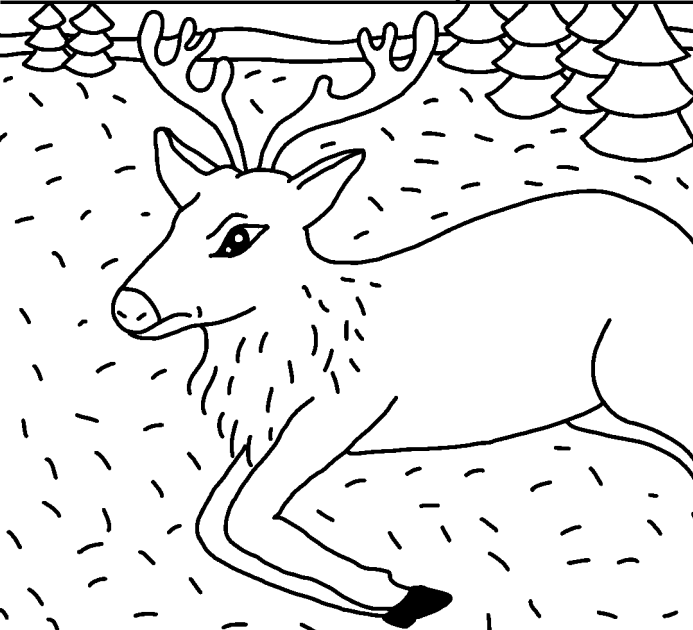
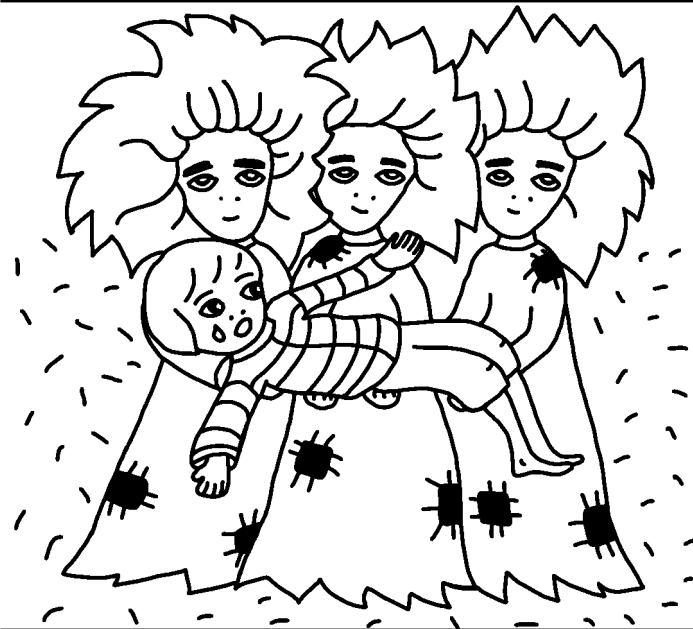
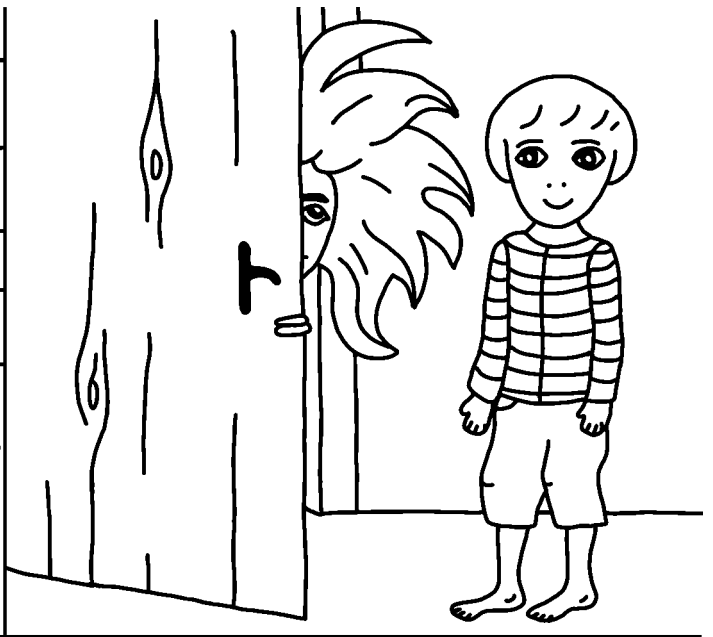
V chaloupce pod lesem žili maminka, tatínek a jejich dvě děti – Jeníček a Mařenka. Jednou odpoledne si děti vzaly hrníček a šly do lesa na jahody.
Když se chtěly vrátit, nemohly najít cestu zpět. Bloudily lesem tak dlouho, až se setmělo.

Jeníček s Mařenkou vylezli na střechu. Uloupili si perníček a pustili s chutí do jídla. Vtom z okýnka vystrčila hlavu stará baba a chraplavým hlasem spustila:
„Kdo mi to tam loupe perníček?“
Děti potichoučku odpověděly:
„To nic, to jen větříček!“
Baba zalezla a děti za chvíli pokračovaly v hostině.

Děti se vydaly směrem, který Jeníček ukázal. Došly na paseku, na které stála malá chaloupka. Ne obyčejná, ale zvláštní. Byla celá z perníku! Zdi, okýnka, střecha i komín. V tu chvíli si děti uvědomily, jaký mají hlad a hned se k chaloupce rozběhly.

Jakmile baba seděla na lopatě, děti – šup! s ní do pece a pec důkladně zavřely. Mařenka vzala Jeníčka za ruku a utíkali pryč. Ani jednou se neohlédli.
Když už nemohli popadnout dech a zastavili se, uviděli jejich chaloupku pod lesem. Tatínek a maminka už jim běželi naproti. To bylo šťastné shledání!

Najednou však ježibaba vyběhla z chaloupky a děti chytila. Zavřela je v chaloupce, že si je upeče a sní. Vzala velikou lopatu, otevřela pec a chraplavým hlasem jim řekla:
„Tak, dětičky, zlatíčka moje. Sedněte si pěkně tady na lopatu.“
Děti se přitiskly k sobě a tichým hlasem řekly:
„Ale, když my nevíme, jak se na takové lopatě sedí.“
„Cha, cha, tak to vám hned ukážu! Podržte mi tu lopatu!“

Jednou zůstal Smolíček zase sám doma.
 Za chvíli uslyšel nesmělé zaťukání na dveře
 a tenké hlásky, jak prosí:
 „Smolíčku, pacholíčku,
 otevři nám svou světničku!
 Jen dva prstíčky tam strčíme,
 jen co se ohřejeme,
 hned zase půjdeme.“
 Byly to jeskyňky! Smolíček otevřít nechtěl,
 ale jeskyňky prosily ještě víc a plakaly:
 „Smolíčku, pacholíčku,
 otevři nám svou světničku! ...“
 Smolíček tedy kousek pootevřel.

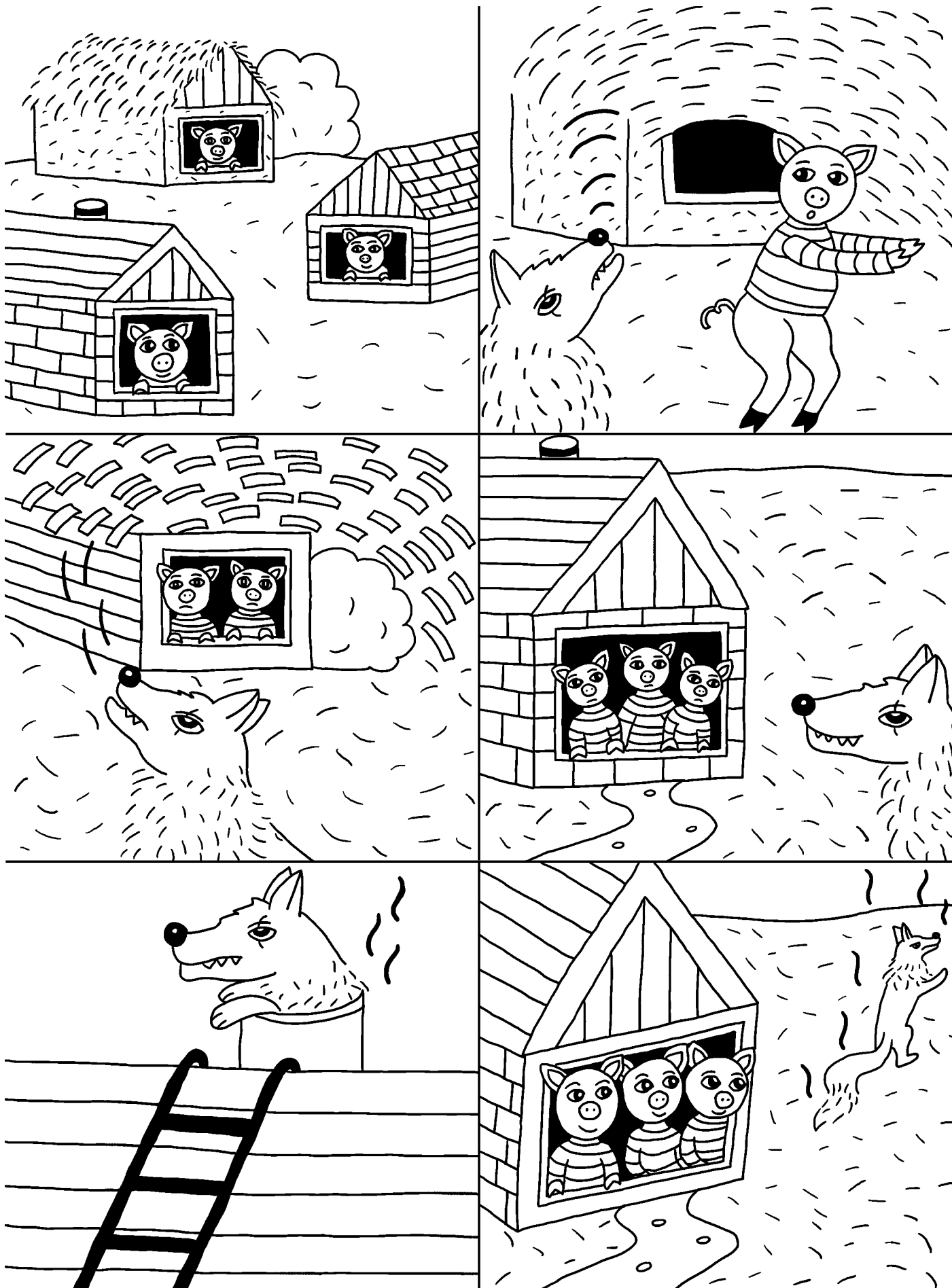
V jedné chaloupce hluboko v lese žil jelen
 se zlatými parohy. Společně s ním tam žil
 i Smolíček, malý pacholíček.
 Jelen každý den odcházel na pastvu a vždy
 připomínal Smolíčkovi: „Smolíčku, nikomu
 neotvírej! Já se brzy vrátím z pastvy domů.“

Jeskyňky se jelena bály, tak Smolíčka pustily.
 Nechaly ho u lesa a utekly.
 Smolíček znovu volal o pomoc:
 „Za hory, za dolů,
 mé zlaté parohy,
 kde se pasou?
 Smolíčka pacholíčka
 jeskyňky pryč nesou.“

Když začaly jeskyňky znovu prosit a plakat
 a třásly se zimou, Smolíček se nad jeskyňkami
 slitoval a otevřel. Na to však ony čekaly.
 Popadly Smolíčka a nesly ho pryč.
 Smolíček poznal, že s ním je zle. Začal plakat
 a ze všech sil volal:
 „Za hory, za dolů,
 mé zlaté parohy,
 kde se pasou?
 Smolíčka pacholíčka
 jeskyňky pryč nesou.“

Smolíček radostně objal jelena kolem krku
 a jelen ho donesl zase zpátky domů. Smolíček
 musel slíbit, že už opravdu nikdy nikomu
 neotevře. A také už nikdy neotevřel.

Jelen se naštěstí nepásl daleko. Jakmile
 Smolíčka uslyšel, rychle běžel Smolíčkovi
 na pomoc.

O ČERVENÉ KARKULCE	O DOMEČKU
O BUDULÍNKOVI	PERNÍKOVÁ CHALOUPKA
HRNEČKU, VAŘ!	O SMOLÍČKOVI
O KOBLÍŽKOVI	TŘI PRASÁTKA

ČERVENÁ KARKULKA	MYSLIVEC
BUDULÍNEK	BĚTKA
KOBLÍŽEK	STARÁ ŽENA
JENÍČEK	LIŠKA
MAŘENKA	LIŠČATA
SMOLÍČEK	VLK
JEŽIBABA	MYŠKA
JESKYŇKY	ŽABKA
TATÍNEK	ZAJÍČEK
MAMINKA	MEDVĚD
DĚDEČEK	JELEN
BABIČKA	PRASÁTKA

Karkulka v lese potkala vlka.	Myška začala bydlet ve starém pařezu.
Vlk rychle běžel k chaloupce, kde bydlela babička.	Jako první se k myšce nastěhovala žabka.
Babička ležela v posteli a spala.	Potom přiskákal také zajíček.
Když přišla Karkulka, místo babičky ležel v posteli vlk.	Po zajíčkově přiběhla liška.
Myslivec uviděl v posteli vlka s velikým břichem.	Společně se zvířátky začal bydlet v domečku také vlček.
Myslivec zachránil babičku i Karkulku.	Velký medvěd jim domeček zboural.
Babička s dědečkem odešli do města.	Jeníček a Mařenka šli do lesa na jahody.
Budulínek otevřel lišce.	Jeníček vylezl na vysoký strom, jestli neuvidí světýlko.
Liška odnesla Budulínka do lesa.	Došli k perníkové chaloupce.
Budulínek v noře usedavě plakal.	S chutí se pustili do naloupaných perníčků.
Dědeček s babičkou šli Budulínka hledat.	Ježibaba děti chytila a chtěla je strčit do pece.
Všichni se šťastně vrátili domů.	Děti strčily do pece ježibabu a utekly.
Bětka potkala v lese starou ženu.	Jelen odešel na pastvu.
Stařenka dala Bětce za chléb kouzelný hrneček.	Jeskyňky uprosily Smolíčka, aby jim otevřel.
Doma hrneček opravdu navařil kaši.	Jeskyňky Smolíčka odnesly.
Jednou se Bětka vydala na trh do města.	Smolíček volal ze všech sil o pomoc.
Maminka si chtěla uvařit sama kaši.	Jelen Smolíčka uslyšel a hned mu běžel na pomoc.
Hrneček navařil tolik kaše, že jí byla plná vesnice.	Jelen Smolíčka odnesl zpět do chaloupky.
Babička usmažila koblížek a dala ho na okno.	Prasátka si postavila každé svůj domeček.
Koblížek seskočil a utíkal pryč.	Vlk nejdříve sfouknul slaměný domeček.
Nejdříve potkal u pole zajíčka.	Potom sfouknul dřevěný domeček.
Potom u lesa potkal vlka.	Domeček z cihel se mu nepodařilo sfouknout.
Na pasece v lese utekl také medvědovi.	Vlk zkoušel vlézt do domečku komínem.
Chytrá liška však koblížek přelstila.	Vlk si spálil kožich a utekl.

Soubor je určen pro:

- děti předškolního věku a jejich rodiče
- děti předškolního věku v MŠ
- děti přípravných ročníků ZŠ
- žáky 1.-3. ročníku ZŠ pro práci v hodinách českého jazyka a literární výchovy
- žáky nižšího stupně speciálních a praktických škol

Význam pohádek:

Pohádky jsou u dětí oblíbené pro jejich jednoduchý děj, časté opakování určitých dějových prvků, možnost jejich zapamatování. Pohádky napomáhají u dětí k rozvoji vyjadřování, řeči, komunikačních dovedností, rozvíjejí jejich vnímání časové posloupnosti, podporují fantazii, napomáhají k pochopení různých modelů jednání, chování, dají se výchovně využít. Při jejich vyprávění, další komunikaci s rodiči, učiteli, kamarády, spolužáky, při činnostech a hrách s pohádkami se děti rozvíjejí také společensky a citově. Je třeba si také uvědomit, že mnohé děti současné doby už některé pohádky vůbec neznají. Tento soubor má také napomoci přiblížit dětem ty nejznámější pohádky a jejich prostřednictvím jim zprostředkovávat dalšími činnostmi různé zajímavé chvíle strávené s pohádkou.

Úkoly a cíle pracovních listů:

- seznámení s nejznámějšími pohádkami
- rozvoj schopnosti naslouchat a sledovat děj podle obrázků
- rozvoj paměti
- rozvoj slovní zásoby a vyjadřovacích schopností při reprodukci a práci s pohádkou
- rozvoj schopnosti po určitou dobu se soustředit
- rozvoj vnímání časové posloupnosti děje, rozvoj logického myšlení
- rozvoj čtenářských dovedností při čtení textů
- rozvoj a podpora čtení s porozuměním při čtení textů a práci s větami
- rozvoj jemné motoriky (stříhání, řazení, vybarvování)
- rozvoj jazykových dovedností při práci s texty
- rozvoj fantazie
- rozvoj schopnosti vžít se do role – dramatizace

Náměty pro práci:

A/ s obrázky

- poslech pohádky, kterou vypráví nebo čte rodič, učitel
- sledování děje podle obrázků
- rozhovor o pohádce a jednotlivých obrázcích
- opakované vyprávění, zadávání otázek vhodných k pohádkám (Jak se Smolíček zachoval? Jak se zachovaly jeskyňky? Kdo je na obrázku? Jaké věci jsou na obrázku?...)
- spoluvyprávění – větší část vypráví dospělý, děti vhodně doplňují chybějící pasáže (většinou klíčové věty)
- opakovaná reprodukce podle obrázků s postupně se zmenšující dopomocí dospělého
- samostatné vyprávění pohádky podle obrázků
- rozstříhané obrázky řadit podle vyprávění, podle čteného textu, podle částí textu, vět k textu
- obrázky řadit samostatně bez vyprávění
- řadit obrázky, hledat a poznat chybu v pořadí
- vyprávění obměňovat, doplňovat, rozvíjet (rozvoj fantazie, tvořivosti)
- doplňovat práci dalšími vhodnými říkankami, jazykolamy, popěvkami...
- dramatizace s loutkami, maňásky, vlastní dramatizace
- při školní práci další využití mezipředmětově (výtvarné, pracovní činnosti...)
- výchovné využití

B/ s texty, větami

- čtení textu, vyhledávání vhodného obrázku
- práce s obrázkovou osnovou, osnovou z vět
- přiřazování vět k obrázkům (podpora čtení s porozuměním) a naopak
- aktivity a činnosti s částí textu v rámci procvičování jazykového učiva v Čj (zařazování úkolů z témat – Věta, slovo, slabika; slovní význam apod.)
- využití pro práci v Čj – slohový výcvik, vyprávění, osnova
- využití textů a vět k aktivitám pro psaní s porozuměním (najdi, podtrhni, vypiš, opiš, sestav...)
- poslech a čtení jiných známých verzí pohádek, sledovat shody a rozdíly
- rozvoj fantazie – vymýšlení vlastních částí pohádky (Jak by to mohlo být, kdyby...)

C/ s kartičkami se jmény pohádek a postav

- přiřazování jednotlivých názvů pohádek, postav z pohádek k ukázkám z pohádek
- třídění podle zadání učitele
- aktivity a činnosti jednotlivců, dvojic či skupin
- didaktické hry (např. hádej kdo jsem, ze které jsem pohádky, které pohádkové postavy k sobě patří apod.)